

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Petra Kuchynky a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **N. K. T.**, nar. X, státní příslušnost X, X
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2020, č.j. MV-164359-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 21. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2020, č.j. MV-164359-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto Shodu s prvopisem potvrzuje L.C..

žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 8. 10. 2019, č.j. OAM-10510-33/PP-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.); podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí (výrok II.). Žalobce součástí žaloby učinil žádost o přiznání odkladného účinku žalobě.

2. Usnesením soudu ze dne 31. 8. 2020, č.j. 77 A 23/2020-78, byl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut.
3. Dne 15. 10. 2020 učinil žalobce opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
4. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

5. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, již odůvodnila zamítnutí povolení k přechodnému pobytu. Dle žalobcova názoru, žalovaná nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
6. Z rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, že žádost o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta proto, že žalobce by mohl vzhledem k jeho trestní minulosti závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S tím žalobce nesouhlasil. Tato otázka byla stěžejní z hlediska posouzení a aplikace neurčitého právního pojmu narušení veřejného pořádku na žalobcovu situaci.

A) Žalobce nepopíral a nechtěl ani zlehčovat či ospravedlňovat trestnou činnost, které se v minulosti dopustil. Byl si vědom závažnosti porušení právních norem, kterého se dopustil. Zároveň však předložil zprávy z probační a mediační služby ohledně plnění jeho dohledu, kde je mimo jiné zhodnocen i jeho postoj k trestné činnosti, stejně tak jako vliv rodiny na jeho osobu. K tomu žalobce doplnil, že trestnou činnost páchal před více než 6 lety, za což byl odsouzen k nepodmíněnému výkonu trestu ve věznici s dozorem. Z výkonu trestu odnětí svobody byl dne 6. 4. 2017 podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba do 6. 4. 2020.

7. Žalobce dále argumentoval, že (v době podání žaloby – poznámka soudu) zkušební doba je už skoro u konce a je víc než zřejmé, že žalobce vede řádný život a plní své povinnosti v rámci dohledu probační a mediační služby, který je mírně ztížen kvůli jazykové bariéře. Žalobce vede rodinný život a nemá jiného úmyslu než v něm pokračovat.

8. V souvislosti s trestní minulostí již bylo žalobci odebráno nejvyšší pobytové oprávnění - povolení k trvalému pobytu. Je tedy nepochybné, že žalobce již byl sankcionován nejen ze strany orgánů činných v trestním řízení, ale taktéž ze strany správního orgánu (což je samozřejmě, stejně jak argumentuje správní orgán, důsledkem jeho vlastního poruchového jednání). Ovšem to, že bylo žalobci odebráno nejvyšší pobytové oprávnění na základě narušení veřejného pořádku (právní moc rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu se datuje ke dni 8. 11. 2016), neznamena automaticky, že by žalobce musel být stejnou hrozbou o skoro 4 roky později při podání žádosti o nepochybně nižší pobytové oprávnění. Žalobce proto namítal, jako již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, že v jeho případě nelze zamítnout žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgán mylně, resp. nezákonně interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem *závažné narušení veřejného pořádku*. V tomto kontextu žalobce odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, který se primárně zabývá posouzením aplikace a interpretace neurčitěho právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Jak kasační soud uvedl ve zmiňovaném rozsudku, *„výklad neurčitěho právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62).*
9. Ve výše specifikovaném rozsudku je žalobcův právní názor - že nelze aplikovat na jeho případ tzv. výhradu veřejného pořádku - dále potvrzován takto: *„Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96). (...) Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit. Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku.“* Žalobce poznamenal, že v jeho případě navíc nešlo o opakované porušování, tolik o jeden trestný čin, jenž se stal před řadou let, a pokračoval v citaci rozsudku: *„Z existence odsouzení pro trestný čin lze totiž vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Nejedná se tedy o všechna porušení práva, jak vyplývalo z výše uvedených správních rozhodnutí. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřipustné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Správní praxe, která dovoluje postup, který umožňuje vytvořit*

systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, není v souladu se Směrnicí. (...) Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah, než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti.“

10. Žalobce dále odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, kterým došlo k závazné interpretaci tohoto neurčitěho právního pojmu: „Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku (...) může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. (...) Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. (...) Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).
11. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 3 As 21/2011-85, ve kterém tento soud navazuje na výše citované, a sice, že „ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoli trestný čin. Na základě této stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin (resp. přečin podle nového trestního zákoníku), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde neudělení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“
12. Žalobce shrnul, že správní orgán postupoval nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, a to nejen soudů českých, ale i Evropského soudního dvora, jestliže aplikoval na žalobce tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti s touto nezákonnou interpretací/aplikací neurčitěho právního pojmu zamítl žalobci žádost

o povolení k přechodnému pobytu, neboť ačkoliv se žalobce dopustil zvlášť závažného trestného činu, stalo se tak již před více než 6 lety a opakované sankcionování ze strany správního orgánu je proto zcela nepřipustné. Žalovaná tuto námitku ve svém rozhodnutí posuzovala, avšak vycházela stále ze stejných parametrů jako Ministerstvo.

13. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-43, který obdobně dopadá na žalobcovu věc. Kasační soud ve zmíněném rozsudku vyřkl tento právní názor: „Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání stěžovatele, jakkoliv mělo intenzitu zvlášť závažného zločinu ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku, ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem jistě v obecné rovině může být základem úvahy o tom, že žadatel i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je však kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. Správní orgány i krajský soud se při hodnocení hrozby, kterou stěžovatel představuje, podrobně zabývaly závažností trestného činu, za nějž byl odsouzen, nicméně další rozhodné aspekty případu buď zhodnotily chybně, nebo je zcela opomněly. Skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu propuštěn toliko podmíněně, přičemž dosud neuplynula stanovená zkušební doba, sama o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání stěžovatele, který svou nápravu z formálního hlediska neosvědčil zkrátka proto, že k tomu ještě objektivně neměl příležitost. Samotné podmíněné propuštění stěžovatele přitom s ohledem na podmínky, které pro použití tohoto institutu stanoví § 88 trestního zákoníku, svědčí o tom, že příslušný soud, který o něm rozhodl, shledal, že stěžovatel prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Stanovení dohledu, které jistě nebylo obligatorní, lze považovat za odpovídající závažnosti trestného činu, za nějž byl stěžovatel odsouzen, nelze jej však bez dalšího vnímat jako apriorní vyjádření nedůvěry v nápravu stěžovatele, neboť v takovém případě by vůbec nemohl být podmíněně propuštěn. Pro podrobnější posouzení chování stěžovatele ve výkonu trestu, resp. případných rizik spojených s jeho osobou do budoucna, si správní orgány mohly vyžádat od příslušné věznice jeho osobní spis, eventuálně alespoň zmiňované usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 3. 1. 2018, sp. zn. 35 PP 412/2017, o jeho podmíněném propuštění, což však neučinily.“
14. Žalobce měl za to, že argumentace žalované, která ospravedlňuje aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti právě neuplynutím zkušební doby (jakožto „potenciální narušitel veřejného pořádku“), byla ve světle výše zmíněného rozsudku značně lichá. Ani žalovaná ani prvoinstanční správní orgán neopřely své rozhodnutí o žádnou jinou úvahu, která by směřovala k tomu, z jakého jiného důvodu než neuplynutí zkušební doby, je žalobce hrozbou pro veřejný pořádek.
15. Žalobce měl za to, že za současné situace v žádném případě nemůže představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení pro společnost, tedy narušovat veřejný zájem ČR. Správní orgány obou stupňů vycházely z jednání žalobce, od kterého již uplynula značná doba, a je faktem, že se jeho společenská škodlivost postupem času snižuje. Je nutno upozornit, že během této doby žalobce žádným způsobem nenarušil veřejný pořádek.

Argument žalované, že se jednalo o úmyslný a vědomý trestný čin neznamená bez dalšího, že by se jednalo momentálně o aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku, jelikož se stále jedná o to, že se čin stal před víc než 6 lety a žalobce je pod konstantním drobnohledem jak ze strany orgánů činných v trestním řízení, tak i ze strany správního orgánu vzhledem k probíhajícím řízením. V současné době nic nenasvědčuje tomu, že by měl žalobce do budoucna opakovaně páchat trestnou činnost.

16. Aplikací výhrady veřejného pořádku na žalobcův budoucí život se nezabývala ani žalovaná, což by však mělo být stěžejní otázkou pro toto řízení.
17. Jak již žalobce uvedl, žalovaná správně uvedla, že mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu právě z důvodu narušení veřejného pořádku, ovšem žalobce se musí opakovat, jelikož mu povolení k nejvyššímu pobytovému oprávnění bylo zrušeno v lednu roku 2016 a i následné soudní přezkumy se zabývaly skutkovým stavem ke dni rozhodnutí. Je zřejmé, že vycházely ze skutkového stavu před 3 lety a během dalších 3 let žalobce přinejmenším potvrdil, že vede bezúhonný život. Právě z důvodu plynutí času nemohl žalobce přistoupit na tvrzení žalované, že již bylo prokázáno, že je žalobce aktuálně nebezpečný pro veřejný pořádek ČR, jelikož se opírá o skutkový stav několik let zpátky. Žalovaná nemůže bez dalšího indikovat narušení do budoucna a zhodnocení a aplikace neurčitěho právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ na stávající situaci žalobce, což je však jeden z hlavních argumentů jak Ministerstva, tak žalované.
18. Žalovaná se tak dostatečně nevypořádala se svou zákonnou povinností dostatečně zdůvodnit, v čem konkrétně spatřuje aktuální ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce jako potencionálního narušitele nejméně ve světle požadavků ustálené judikatury.

B) Správní orgán dle žalobce pochybil i tím, nezabýval-li se dodatečným doplněním odvolání ze dne 21. 1. 2020, v rámci kterého žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zaslal správnímu orgánu zprávu z probačního a mediačního dohledu, která se vyjadřuje k jeho osobě a rodině.
19. Žalobce odeslal své doplnění odvolání dne 21. 1. 2020, do datové schránky žalované bylo ono doplnění (dodáno) téhož dne. Dne následujícího, tj. 22. 1. 2020 v 7:00 hod. si žalovaná předmětné doplnění odvolání „vyzvedla“ a bylo jí doručeno (k prokázání této skutečnosti přikládá žalobce výpisy z datových zpráv). Rozhodnutí žalované bylo vydáno dne 22. 1. 2020 a do datových zpráv bylo zaneseno až po 14:00 hod. Žalobce měl tedy za to, že ač je to poměrně hraniční doba, měla se i tak žalovaná doplněním odvolání zabývat.
20. K tomuto žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č.j. 8 As 162/2017-34, v němž se uvádí: „[13] Správní orgán dle § 89 odst. 2 spr. ř. v případě, že odvolání neobsahuje námitky proti správnosti rozhodnutí a není tu veřejný zájem, přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Nepřezkoumává tedy jeho správnost. Jelikož bylo v dané věci podáno blanketní odvolání, orgán druhého stupně správně přezkoumal pouze zákonnost rozhodnutí. [14] Podání obecného zmocněnce stěžovatele je však vyjádřením ve věci. Obviněný z přestupku má dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právo se vyjádřit ke všem skutečnostem a podávat návrhy. Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 spr. ř. oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat, jak již uvedl Nejvyšší

správní soud v rozsudku č.j. 8 As 40/2010-59. [15] Žalovaný tedy měl na vyjádření reagovat, zvláště v případě, že upozorňovalo na nesoulad řízení před orgánem prvního stupně se zákonem. V době vydání rozhodnutí sice neměl odvolací orgán vyjádření k dispozici, to však nelze klást k tíži stěžovatele (srov. Rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 13/2011-114 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec č.j. 60 A 5/2013-92). Správní orgán prvního stupně vyzval obecného zmocněnce k doložení plné moci a stanovil mu k tomu lhůtu; tím vyvolal legitimní očekávání, že do jejího uplynutí nebude o věci rozhodnuto. [16] Správní orgán prvního stupně dle § 88 spr. ř. předá po podání odvolání spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Pokud je vyjádření účastníka po předání spisu podáno u orgánu prvního stupně, ten je postoupí nadřízenému orgánu, protože již není příslušný ve věci činit úkony (srov. JEMELKA a kol. Správní řád. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 469.). Případné vady podání odstraňuje až příslušný orgán druhého stupně. Správní orgán prvního stupně svým postupem způsobil, že se vyjádření nedostalo k odvolacímu orgánu včas. V dané věci uplynul mezi podáním vyjádření a rozhodnutím ve věci měsíc, kdy mělo a mohlo být postoupeno odvolacímu orgánu. Krajský soud nesprávně právně posoudil, že se žalovaný vyjádřením obecného zmocněnce nemusel zabývat.“

C) V poslední řadě žalobce namítal, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.

21. Žalobce tvrdil, že napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života a mnohá tvrzení správního orgánu použitá právě v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou buďto zkreslená, nepřesná nebo vytržena z kontextu a domyšlená. Správní orgán tedy zcela nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně okolností žalobcova soukromého a rodinného života. To žalobce dovodil ze skutečnosti, že správní orgán neprovedl jeho výslech a výslech jeho rodinných příslušníků, neboť to považoval za nadbytečné vzhledem k možnému narušení veřejného pořádku, což však žalobce už s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemohl akceptovat. Tento postup byl bezpochyby hrubým porušením zásady materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu.
22. Žalobce pobývá na území ČR již přes 20 let, což je velmi dlouhá doba k přetrhání jeho vazeb k zemi původu a příslušnosti k ČR. Žalobce v tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33, ve kterém tento soud judikuje, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále, že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Správní orgán však postupoval i v rozporu s takovýmto požadavkem. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu pro rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu nezákonné a nepřezkoumatelné.
23. Žalobce v této souvislosti dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, kde kasační soud uvedl následující: „Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující

efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.“. Zákon o pobytu cizinců sám stanovuje minimální výčet faktorů, které správní orgán musí při posuzování přiměřenosti zohlednit (viz § 174a zákona o pobytu cizinců).

24. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-31, je uvedeno následující: „Podobně jako ve věci Nunez proti Norsku nelze předvídat, zda by odloučení stěžovatele od jeho dětí bylo trvalé nebo jen dočasné, a to s ohledem na omezené možnosti z hlediska zákona o pobytu cizinců, které by měl stěžovatel i po uplynutí doby vyhoštění pro umožnění návratu do ČR z jeho vlasti k dispozici, a bylo třeba v tomto směru věnovat, jak naznačuje i stěžovatel, pozornost rovněž příslušné správní praxi. Trvalé nebo dlouhodobé odloučení by nepřiměřený zásah do rodinného života v daném případě mohlo znamenat, ovšem ani případné „krátkodobé“ nucené vycestování stěžovatele by nevylučovalo možnost nepřiměřeného zásahu do práva stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na rodinný život, pokud by k němu přistoupily ještě další uváděné okolnosti.“ Nelze tedy přijmout případný argument, že žalobce může realizovat svůj společenský život v zemi původu bez jediné zmínky jeho rodiny a důsledků zásahu do jeho života.
25. Žalobce poukázal na to, že na území České republiky žije přes 30 let, což je bezesporu velmi dlouhá doba k tomu, aby se plně integroval do české společnosti (čemuž svědčí i fakt, že má mnoho rodinných příslušníků s českým občanstvím), navíc měl i povolení k trvalému pobytu. Žije zde s manželkou, paní N. B. H, nar. X, držitelkou povolení k trvalému pobytu. Dále zde žijí také jeho synové N. T. A., nar. X, taktéž držitel povolení k trvalému pobytu, a jeho nejmladší syn N. D. A., nar. X, občan ČR, se kterým sdílí společnou domácnost a je, jakožto student Masarykovy univerzity v Brně, nezaopatřeným dítětem. Nuceným žalobcovým odcestováním by bylo zasaženo do jeho rodinného života, rodinného života jeho manželky, se kterou sdílí společnou domácnost a tvoří klasickou nukleární rodinu.
26. Správní orgán naprosto nedostatečně provedl úvahu zásahu do žalobcova života, případně do života jeho rodinných příslušníků, případně alespoň dostatečně neodůvodnil, proč by narušení veřejného pořádku mělo být postaveno výše než zásah do rodinného a soukromého života, který je chráněn přímo aplikovatelným čl. 8 Úmluvy. Rodina jako celek je chráněna též čl. 32 Listiny základních práv a svobod, stejně tak ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je obsažena v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a vyplývá i z mezinárodních úmluv, kterými je ČR vázána. Náhlé vytržení z každodenních zvyklostí, od rodiny, by bylo nepřiměřeným zásahem do života nejen žalobce, ale i jeho synů a manželky. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě správní orgán pochybil a s nepřiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se vypořádal nedostatečně.
27. Vzhledem k tomu, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí bylo též odvolací námitkou žalobce, avšak žalovaná k ní nepřihlédla, dopustila se porušení § 89 odst. 2, resp. § 68 odst. 3 správního řádu, a zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

28. Žalovaná v podání ze dne 1. 9. 2020 stran žalobních námitek uvedla, že k první z nich se vyjádřila již v napadeném rozhodnutí. Z obsahu evidence Rejstříku trestů, a z rozsudků, které jsou součástí správního spisu, vyplynulo, že žalobce opakovaně spáchal trestné činy. Naposledy byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 4 roků nepodmíněně. Žalobce byl zařazen k výkonu trestu do věznice s dozorem. Dne 6. 4. 2017 byl podmíněčně propuštěn. Pro zbytek výměry trestu byla žalobci stanovena zkušební doba do 6. 4. 2020 s podmíněným odložením trestu. Žalovaná konstatovala, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil právní normy České republiky, a tedy se dopustil závažného narušení veřejného pořádku, za které mu byl vyměřen trest.
29. Co do otázky posouzení, zda předmětné narušení veřejného pořádku ze strany žalobce dosáhlo intenzity „závažného narušení“, žalovaná vycházela z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, ze kterého vyplývá následující: *„Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.“*, přičemž *„narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“*
30. Žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek České republiky, když z obsahu spisového materiálu vyplývá, že se na území dopustil protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, kterého se dopustil zcela vědomě a dobrovolně, což konstatoval i samotný soud v rozsudku.
31. Žalovaná dále uvedla, že žalobci byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky a vyhovění žádosti o povolení k přechodnému pobytu je možné pouze tehdy, pokud by žalobce splnil podmínky.
32. Správní orgány obou dospěly k závěru, že v případě žalobce stále trvá důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a žádosti tedy nevyhověly. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně, což vyvrcholilo uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Právě opakování a závažnost trestných činů vedou k závěru o trvajícím ohrožení.
33. Stran námitek *sub b)* žalovaná uvedla, že doplnění odvolání se zprávou Probační a mediační služby byla žalované doručena dne 21. 1. 2020 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 1. 2020. V rozhodnutí žalované měla být tato skutečnost uvedena a námitka je tedy opodstatněná. Nicméně žalovaná uvedla, že ze zprávy Probační a mediační služby nevyplývají žádné skutečnosti, které by vedly žalovanou k jinému závěru, než je uveden v rozhodnutí.

34. V rámci posouzení přiměřenosti dopadů se žalovaná zabývala zejména tím, že žalobce má na území České republiky manželku a děti. Mladšímu synovi žalobce, který je státním občanem České republiky a pobývá na území, je v současné době 20 let a již v době žalobcova pobytu ve vězení se o něj starala matka, na které byl závislý primárně. Z uvedeného lze reálně usuzovat, že mladší žalobcův syn může na území pobývat i nadále spolu se svou matkou. Manželka a syn žalobce budou moci realizovat soužití na území jako doposud, přičemž kontaktu s otcem není žádným zákazem jeho přicestování na území na základě krátkodobých víz bráněno.
35. Žalobce si musel být vědom, že pokud bude páchat trestnou činnost, nebude mu umožněno pobývat a realizovat rodinný život na území České republiky. Žalobce si tedy musel být při páchání trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona č. 326/1999 Sb. (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97), tedy právě např. skutečností, že spáchání trestného činu na území může být důvodem pro nevydání pobytového oprávnění. Žalovaná uvedla, že právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. V daném případě ze spisu nevyplývají konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství žalobce.
36. Žalovaná dále konstatovala, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, avšak při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gul proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94), přičemž v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, pak vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života cizince by ve vztahu k čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem byla již pouhá nutnost vycestování.
37. V projednávaném případě však tato skutečnost nenastala, neboť žalobci není zakázán pobyt na území, a rozhodnutí tak nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života. Není tak ani v rozporu s mezinárodními závazky a čl. 8 Úmluvy. Žalovaná v této souvislosti rovněž odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, č.j. 4 Az 30/2018-22, podle kterého: „*podstatou práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je absence ingerence do privátní sféry osob ze strany zejm. veřejné moci. Předmětné ustanovení však nezakládá právo na pozitivní plnění ze strany státu, tj. pokud by žalobkyněna rodina neměla zájem na Ukrajinu přesídlit, nemůže to bez dalšího jít k tíži žalovaného.*“
38. Žalovaná dále uvedla, že Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony nedeklarují právo pobytu cizince na území České republiky (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, v němž se mimo jiné uvádí: „*Ústavní soud se v minulosti jednoznačně vyjádřil k tomu, že Listina poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které právní řád garantuje (sp. zn. Pl. ÚS 36/93, sp. zn. IV. ÚS 85/04). Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících)*

podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též unijním občanům), a to článkem 14 odst. 4 Listiny, zatímco odst. 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit.“).

39. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Replika

40. Žalobce na vyjádření žalované k žalobě reagoval replikou ze dne 21. 10. 2020. V ní konstatoval, že žalovaná k uplatněné námitce týkající se aplikace neurčitého právního pojmu narušení veřejného pořádku odkázala na napadené rozhodnutí a dále zrekapitulovala poslední žalobcovu trestnou činnost. Dopustila se při tom velmi zjednodušujícího závěru, kdy de facto klade rovnítko mezi spácháním trestné činnosti na území České republiky a naplnění právě neurčitého právního pojmu závažného narušení veřejného pořádku, což je dle názoru žalobce nepřijatelné. K tomu žalobce opakovaně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na kterou již odkazoval v rámci podané žaloby, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, rozsudek ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-43.
41. Žalovaná se v zásadě dopouští popření existence nápravného efektu trestněprávní represe a možnosti vývoje osobnosti žalobce, o čemž správní orgán není dle názoru žalobce oprávněn sám činit závěry, navíc bez hodnověrného podložení takových závěrů konkrétními důkazy.
42. Naopak, v případě žalobce lze hovořit o značném posunu a jeho nápravě, jak vyplývá i ze Závěrečné zprávy o průběhu dohledu ze dne 19. 5. 2020, č.j. PMS-1PM 3/2019-406, kde Probační a mediační služba konstatovala, že došlo k nápravě žalobce a bylo doporučeno, aby došlo k prohlášení o osvědčení se. Závěrečná zpráva o průběhu dohledu byla zdejšímu soudu předložena (č. l. 95).
43. K vyjádření žalované týkající se nevypořádání doplnění odvolání ze dne 21. 1. 2020 žalobce uvedl, že považuje nevypořádání tohoto doplnění v rámci napadeného rozhodnutí za důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť ze strany žalované tím došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
44. Žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalované stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Je sice pravdou, že se rodina žalobce musela vypořádat s náročným obdobím, kdy se nacházel žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak toto období celá rodina špatně snášela. Po propuštění žalobce si rodina opět zcela zvykla na jeho každodenní přítomnost. Jakékoliv další odtržení žalobce by tak představovalo velmi zásadní zásah do rodinných vazeb a vztahů.
45. K možnosti realizace rodinného kontaktu mezi žalobcem a jeho rodinou prostřednictvím krátkodobých víz odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č.j. 2 A 31/2020-36, kde Městský soud konstatoval: „*Nicméně s ohledem na současnou problematickou situaci ohledně podávání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě v Hanoji a na současnou epidemiologickou situaci je možné předpokládat, že by odloučení*

žalobce od jeho rodiny, bylo dlouhodobé. V takovém případě je třeba, aby správní orgány svůj závěr o tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků, včetně nezletilých dětí řádně odůvodnily a náležitě skutkově podložily.“.

46. Žalobci je známo, že problematická situace na zastupitelském úřadu v Hanoji se týká nejen pobytových oprávnění dlouhodobého charakteru, ale i právě krátkodobých víz, tudíž je tato myšlenka zcestná. Ve zbytku odkázal žalobce v plném rozsahu na argumentaci obsaženou v podané žalobě, na které nadále trval.

[V] Posouzení věci soudem

47. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
48. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, *soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
49. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, *soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
50. O věci bylo soudem rozhodnuto bez jednání, neboť s tím oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. souhlasili.
51. Žaloba není důvodná.
52. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné podezření, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek; podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí.
53. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
54. Stran první z žalobních námitek soud především konstatuje, že žalobci byl trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2013 uložen peněžitý trest v počtu 100 denních sazeb, přičemž výše denní sazby činí 200 Kč, tedy k peněžitému trestu v celkové výměře 20 000 Kč za spáchání přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží. Dále, rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 17. 3. 2014, č.j. 4T 224/2013, byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na 1 rok a 6 měsíců, peněžitému trestu ve výměře 15 000 Kč při stanovení počtu 100 denních sazeb a výše jednotlivé denní sazby v částce 150 Kč, a to za pokus přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 21. 1. 2015, č.j. 13T 256/2014, byl žalobci uložen trest odnětí svobody na 4 roky nepodmíněně se zařazením pro výkon trestu do věznice s dozorem a dále trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Proti rozsudku bylo podáno odvolání a Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 3. 2015, č.j. 8To 110/2015, zrušil

rozsudek Okresního soudu v Jihlavě ze dne 21. 1. 2015, č.j. 13T 256/2014, a žalobci byl uložen trest odnětí svobody na 4 roky se zařazením pro výkon trestu do věznice s dozorem, peněžitý trest ve výměře 300 denních dávek po 500 Kč, tedy celkem 150 000 Kč, a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, to vše za spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Z výkonu trestu byl účastník řízení podmíněně propuštěn dne 6. 4. 2017 a zkušební doba byla stanovena do 6. 4. 2020. Není tedy pravdou, jak žalobce tvrdil v žalobě, že v jeho případě „nešlo o opakované porušování, toliko o jeden trestný čin“.

55. Ministerstvo se v prvoinstančním rozhodnutí zabývalo vymezením pojmů „veřejný pořádek“ a „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ ve světle zjištění učiněných stran žalobcových odsouzení, tedy postupovalo způsobem zmíněným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č.j. 5 As 51/2009-68, a v tomto smyslu hodnotilo „určitý jev reálného života“ (zde žalobcova kriminální minulost). Přiléhavě pak konstatovalo, že „v souladu s principem přiměřenosti v právu pak není narušením veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 s odkazem na § 87d odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. jakékoliv porušení povinnosti, ale pouze takové jednání, které, byť pouhým rozporem s morálními normami, narušuje zájmy chráněné zákonem o pobytu cizinců nebo naopak jednání sice vzdálené otázkám spojeným s cizineckou problematikou, ale zato obecně společensky velmi nebezpečné“.
56. Správní orgány respektovaly i závěry vyjevené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č.j. 3 As 21/2011-85 (žalobcem rovněž citovaný), podle kterého „je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil“, když „spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin (resp. přečin podle nového trestního zákoníku), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde neudělení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“ Správní orgány obou stupňů dospěly ve shodě k závěru, že i když „objektem žadatelovy trestné činnosti sice nebyly nejdůležitější zájmy chráněné trestním zákoníkem jako je ochrana lidského života, zdraví“, stále se jednalo o „narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání“, když „o míře závažnosti jednání účastníka řízení svědčí i forma uloženého trestu, když byl odsouzen k nepodmíněnému trestu, po odpykání jeho části byl podmíněně propuštěn.“ Soud se s těmito závěry ztotožnil – trestná činnost spočívající v krácení daně je celosvětově považována za velmi závažnou a „je na místě (žalobcovu) trestnou činnost kvalifikovat jako velmi závažnou a nebezpečnou, směřující proti základním hospodářským zájmům státu, kterým je nepochybně řádný výběr daní, regulace vývozu a dovozu vybraných výrobků, ochrana před paděláním a ochrana konečného spotřebitele.“ Žalobce nedbal dobrodiní, kterému se mu dostalo v podobě prvních dvou, nikoliv nepodmíněných, trestů, až došlo na jeho odsouzení nepodmíněné. Nelze tak než souhlasit s prvoinstančním správním orgánem v tom, že žalobce „svým jednáním opakovaně prokázal neúctu k veřejnému právu a veřejnému pořádku.“ Fakt, že žalobce v době podmíněného propuštění „vede řádný život, plní své povinnosti v rámci dohledu probační a mediační služby a vede rodinný život“, je třeba považovat za naprosto samozřejmé, nikoliv za něco, co by se mělo stran jeho žádosti zvlášť ocenit. Správní orgány neaplikovaly „de facto preventivní opatření“. Správně uvedly, že je „evidentní, že předchozí uložený peněžitý

trest, a ani podmíněné odnětí svobody nemělo v případě žalobce žádný výchovný efekt, což značí jisté pobrdání právními normami státu“, přičemž žalobce „se sice dopustil poslední trestné činnosti již v roce 2013, resp. 2014, následně byl však odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, (...) zároveň od uplynutí trestu neuběhla dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné konstatovat, že žadatel již nepředstavuje riziko pro Českou republiku, neboť se dosud nachází ve zkušební době, která je stanovena do 6. 4. 2020.“ Ano, v době rozhodování správních orgánů byl žalobce ve zkušební době po podmíněném propuštění z výkonu trestu, přičemž uložený nepodmíněný trest nebyl ojedinělým excesem v jinak řádném životě. Žalobce byl odsouzen již třikrát, a to v relativně krátké době. Doba od žalobcova propuštění do vydání prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí byla příliš krátká na to, aby bylo možno konstatovat, že ono řádné chování během výkonu trestu a doby po propuštění je výrazem trvalé pozitivní změny žalobcových životních hodnot. Naopak, stále zde akcentoval žalobcův dosavadní život a jeho kriminální minulost. Závěr správních orgánů o tom, že tu v době jejich rozhodování bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, byl proto správný a odůvodněný.

57. Stran druhé z námitek se soud ztotožnil s žalobcovým názorem o pochybení žalované, avšak jednalo se o nedostatek, který neměl vliv na zákonnost rozhodnutí. Ani veskrze pozitivní hodnocení žalobce Probační a mediační službou nemohlo mít v době rozhodování žalované vliv na závěr, že tu stále je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Námitka nebyla důvodná.
58. Stran námítky o dopadech správních rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života soud uvažil následovně.
59. Tím, že se žalobce opakovaně dopustil nikoliv marginální trestné činnosti (viz výše), nelze ani žalobou popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestných činů, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na žalobce se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Žalobce si měl a mohl být při páčání úmyslných trestných činů vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že opakované jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností následek právě v rovině pobytové. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním může vystavit obtížím stran jeho pobytu na území České republiky nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky; o to více se měl odsouzeníhodného jednání vyvarovat. Námitka nebyla důvodná.
60. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

61. Soud pro úplnost doplňuje, že samostatně již nerozhodoval o druhém žalobcově návrhu ze dne 15. 10. 2020 na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žaloba samotná byla meritorně rozhodnuta dne 30. 10. 2020.

[VI] Náklady řízení

62. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo. Soud pro úplnost uvádí, že pro rozhodnutí o nákladech řízení je rozhodující finální rozhodnutí soudu, mezitímní žalobcův úspěch před kasačním soudem nemá na výrok soudu z tohoto pohledu vliv.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 10. 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu